

Ciutats interdependents i república

written by Adam Majó | 14 d'agost de 2018

Per mirar de justificar la seva opinió contrària a la independència, l'alcalde de Barcelona afirmava l'altre dia en una entrevista al NYT que "vivim en un món d'interdependències on la majoria de les coses passen a les ciutats, no als estats". I sí, amb tots els matisos i aclariments que vulgueu, segurament té raó. El que no està tan clar –ans al contrari– és que aquest sigui un argument en contra de la república catalana. Vegem-ho:

Hi va haver una època en la qual els Estats creaven capitals del no-res (Madrid, Sant Petersburg o Brasília) o convertien petites ciutats de províncies (París, Berlín...) en grans metròpolis des d'on dirigir un imperi. Eren temps de poders polítics que es pretenien absoluts i de ciutats supeditades a la cort. En aquest començament de segle XXI, en canvi, al món (i a l'Europa de fronteres toves encara més) les ciutats i les seves respectives àrees d'influència dibuixen una nova divisió geogràfica que se'n sobreposa a les fronteres estatals i que acaba determinant fluxos econòmics, culturals, demogràfics i de tota mena sovint molt més decisiva que la prefigurada pels vells límits jurisdiccionals. El món, en definitiva, més que un puzzle (amb estats ben delimitats que miren d'encaixar els uns amb les altres) és una xarxa, una teranyina construïda a partir de nodes més o menys mal repartits. Dit d'altra manera, existeix sens dubte una àrea d'influència de Barcelona, un espai geogràfic continuació i part de la metròpoli, que es correspon, a grans trets, amb l'actual Catalunya (CAC) més algun altre territori. I, si fem abstracció de les actuals fronteres estatals i mirem el món, Europa i el Mediterrani en clau de ciutats autònomes però interdependents, la subordinació política d'aquest país Barcelona (o ciutat Catalunya) a una altra metròpoli de dimensions i pes semblants

(Madrid, sí) no té cap sentit. De fet, és precisament des de l'adaptació del mapa polític/estatal a la realitat europea i mundial que es configuren les ciutats al segle XXI que el Regne d'Espanya, tal com el coneixem o podem imaginar-lo, perd la seva hipotètica utilitat pública i una República catalana (inevitablement oberta i col·laborativa) té tota la coherència.